

NØVN

Takk, Jákup Kass!

Fríggjamorgunin 10. maí andaðist Jákup Kass, fyrrverandi prestur á Nesi, 88 ára gamal. Jákup var ættadur av Strondum, elsti sonur Sannu og Bartal Kass og elstur av 10 systkjum. Eftir lokna skúlatíð á Strondum fór Jákup víðari í skúla í Havn og seinni í Danmark. Heimafurkomin gjørdist hann reiðari og keyppmaður á Strondum í nøkur ár, áðrenn hann fór í starv hjá oljufelagnum Esso, har hann seinni gjørdist stjóri.

I 1949 giftist Jákup við Annu Johansen. Tey finga 3 born.

Í 1970-unum, meðan hann var stjóri á Esso, byrjaði hann at lesa gudfrøði. Tá var ein ávís lóggáva í gildi, sum loyvdi fólki at lesa gudfrøði uttanum tann vanliga gudfrøðislesturin.

Á sumri 1980 byrjaði Jákup sum sóknarprestur á Nesi. Hann var tá 55 ára gamal.

Starvið røkti hann til lítar, til hann gavst í 1994.

Jákup og Anna gingu við lív og sál uppí prestatænastuna. Tað var eitt kall til bæði. Jákup plagdi at siga, at hann var nógv úti og uppí í nógvum, men tað var bara gjørligt, tí hann hevði eina góða konu heim, sum samstundis var "sekreterur"

Anna, sum andaðist í 2011, var Jákupi ein góð kona og ein stórur stuðul.

Jákup var sera virkin, bæði í kirkjuligum samanhangum, í Heimamissionini og í Sjómansmissionini. Hann sat í høvuðsstýrinum hjá Kirkjuligu Heimamissionini og var eisini formaður í nøkur ár. Jákup var eisini nógv upptikin av Ísrael. Jákup, sum kom til liv-

andi trúgv á Jesus miðskeiðis í 1930unum, var eitt livandi vitni um ein livandi Gud. Hann var missionsmaður – har hann var og hvar hann var.

Hann segði fleiri ferðir smílandi, at tá ið prestar og onnur fólk søgdu við hann, at tað hevði verið nógv lættari hjá honum at verið prestur, um hann ikki hevði verið missionsmaður, svaraði hann aftur, at hann hevði als ikki verið prestur, um hann ikki var missionsmaður.

Nevnast kann til dømis, at meðan Jákup var prestur, fekk hann at uppliva ta gleði, at bæði nýtt missionshús og nýggj kirkja vórðu bygd á Toftum - og tað sama ár, í 1994.

Jákup var tó givin sum prestur tá Friðrikskirkjan varð vígd í november.

Eftir lokna prestatænastu fluttu Anna og Jákup aftur á Strendur at búgva.

Nú vóru taldu dagarnir hjá Jákupi uppí, fjørðurin rógvin, árarnar lagdar inn og stríðsmaðurin komin í havn – í Jesu favn.

Vit eru mong, sum við gleði, undran og takksemi líta aftur á alt tað góða Gud gav okkum við og gjøgnum Jákup.

Gud signi tykkum ið stóðu honum nærmast – og okkum øll!

Hebrearabrævið 13,7 leggur okkum hetta á hjartað og sinnið:

– Minnist til vegleiðarar tykkara, sum hava talað Guds orð til tykkara; lítið at endalyktini á ævi teirra, og fylgið so trúgv teirra eftir! Ærað veri minnið um Jákup Kass.

Torleif J.

Bergur í Garði

f. 10. juli 1956 d. 26. maí 2012

Hvítusunnuaftan í fjør finga starvsfelagir tínir í Mentamálaráðnum boðini um, at tú vart farin. "Okkara kæri starvsfelagi doyði í morgun," soleiðis stóð m.a. í 'hvítusunnufjarritinum' frá aðalstjóranum til okkum øll.

Vit vistu, at tú vart illa sjúk. Tú hevði sjálvur greitt okkum frá tí, og tú hevði eisini greitt almenninimum frá støðuni í eini blaðsamrøðu. Men hóast allan henda opinleikan um sjúkuna, valdu vit øll at liva í vónini um, at tú skuldi fáa hjálp og gerast raskur aftur. Vit høvdu brúk fyri tær, tínum gløgga viti, tínari arbeidsorku, vit høvdu brúk fyri tínari hóvligu medferð. Soleiðis skuldi ikki gangast. Boðini komu ikki heilt óvæntað á okkum.

Bergur var føddur á Strondum í 1956, elstur av børnunum hjá Onnu og Edmundi í Garði. Eftir at hava tikið HF-prógv í 1976 arbeiddi hann tvey ár sum vikarur, og fór síðan til Keyppanna-havnar at lesa, haðani hann tók prógv sum cand. polit. í 1984. Komin aftur til Føroya starvaðist hann fyrst í Føroya Banka árinum 1985-1997, og síðan sum stjóri á Postverki Føroya frá 1998-2006. Síðan 2006 og til hann andaðist, starvaðist Bergur sum fulltrúi í Mentamálaráðnum, og tað var her, vit báðir komu at kennast – aftur.

Kennast aftur, skrivi eg, tí sum smádreingir seinast í fimti árunum og fyrst í seksti árunum, høvdu okkara vegir krossast nakrar ferðir. Tað var vinarlagið millum foreldur okkara, sum var orsökkin til hetta. Tey vóru av sonnum vinfólk. – At eg kom at kenna hesi fólkini á Strondum, hekk eisini saman við tí, at eg sum smádrongur av og á skuldi ferðast heilt úr Vági til Fuglafjarðar at fáa tikið mót av mínum vinstra fótí hjá tí ortopediska skómakaranum, ið har búði. Hetta var altíð ein long og drúgv leið, og eg minnist, hvussu gott tað var at fara 'upp at anda' ella at steðga á og viðhvørt eisini at gista á Strondum hjá hesum fittu og blíðu vinfólkunum, foreldur míni høvdu har.

So gingu øll árin, og vit báðir fóru hvør sína leið.

Alt í einum lagaði lagnan tað tó soleiðis, at Bergur og eg, frá 2007, komu at starvast á sama arbeidsplassi, í Mentamálaráðnum.

Hetta tíðarskeiðið var Bergur sjúk stórt sæð alla tíðina, men sjúkuna bar hann væl. Eg dugi ikki at ímynda mær, hvussu strevið hetta hevur verið, men tú hoyrði hann ongantíð kæra sína neyð. Tað tóktist sum, hann allatíðina sá móguleikar í staðin fyri trupulleikar, hansara stilla og hóvliga medferð – heilt til tað síðsta - eyðkendi hann og hansara samskipti við onnur. Ein ómetaliga góður samstarvsfelagi, sum tók tøk fyri onnur, tá ið hetta var neyðugt, hóast hann sjálvur hevði nóg mikið at hugsa um. Hann kundi stökka inn á gólvíð hjá tær og spyrja eftir einum máli, hann ikki hevði hoyrt um í langa tíð: Hvussu gongur við Føroya Banka-listini? spurdi hann. Tit hava stýr á tí, ha? Hendi einki við málinum ella hendi ov lítið, spurdi hann aftur men hann spurdi altíð upp á sín sermerkta, positiva og hóvliga hátt við einum lítlum álvarsligum brosi í eygnakrókunum, hvør skal siga: Fá hatta nú avgreitt.

Bergi dámdi væl at taka lut í felags starvsfólkatiløkum. Fáar mánaðir áðrenn hann andaðist, sat hann við klaverið í MMR til jólahaldið og spældi 'Føgur er foldin'. Løtan var sterk, og hevði stóra ávirkan á okkum øll.

Minniligar eru eisini tær árligu útferðirnar, vit gjørdur saman á arbeidsplassinum. Honum hevði altíð dámt at gingið í fjøllunum, og hann elskaði hesar summartúrarnar. Tað eina árið fóru vit úr Æðuvík gangandi út á Eystnes - hesin stóri og prúði maðurin í bestu árum orkaði ikki at ganga teinin, og tá vistu vit, at her ruggaði ikki heilt rætt. Utan hóvasták setti hann seg í bilin og koyrði so langt, sum til bar, og so var hann við okkum, og kundi m.a. njóta tað vakra útsýnið av Eystnesi yvir á barndómsbygdina Strendur, har hann nú hvílir í moldum.

Einaferð hann var afturkomin av ferð í Íslandi, har hann hevði verið og søkt sær heilsubót, høvdu hann og Mary keypt eina mynd, har henda yrkingin eftiris-

lenska biskupin Sigurbjörn Einarsson var vakurt skrivað niður. Bergur vildi so gjarna hoyra yrkingina á føroyskum:

Eg havi droymt ein stóran dreym

Eg havi droymt ein stóran dreym
var drotni hjá í fjallahøll,
eg eygleiddi mitt æviskeið
og sporini um dal og fjøll.

Eg sá hvørt fet, hvørt fótaspor
frelsarans undir míni lið
og visti greitt, hvør var mín vernd
í váða, freisting, trega við.

Tey berlig vóru, við brosi hann
tá mælti: "Barn mitt sært tú har,
eg gekk við tær og gav tær ans,
í gleði og sorg eg hjá tær var."

Men annað sá eg síðan brátt,
tí onkustaðni sjón bar við,
tað eina sporið eittans var.
"Gekk eingin tá við mína lið?"

Hann las ta hugsan, leit mær at
og læt meg sína ásjón sjá:
"Tá vart tú sjúk, signað barn,
eg bar mín son, tú vart mær hjá."

(Sigurbjörn Einarsson eftir gamlari søgn. TT týddi)

Hvíl í friði góði starvsfelagi.
Hvítusunnuaftan 2013

Martin Næs